

Sygn. akt III CZ 24/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi A. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
orzeczenia w sprawie sygn. akt I Co 2860/10

w sprawie z wniosku A. S.

o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 maja 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wadowicach

z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt I WSC 5/15,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Wadowicach odrzucił w punkcie pierwszym, na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c., skargę A. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sprawie I Co 2860/10, jako sporządzoną osobiście z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz niedopuszczalną wskutek objęcia nią postanowień nie dotyczących istoty sprawy, a więc pozostających poza dyspozycją art. 424¹ § 1 k.p.c. W punkcie drugim oddalił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi, bo termin określony w art. 424⁶ § 1 k.p.c. jest terminem prekluzyjnym i jego naruszenie nie może być sanowane w drodze wniosku o przywrócenie terminu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, sporządzonym osobiście, skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego i podniósł, że jest dla niego krzywdzące, bo stanowi zamknięcie możliwości dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodnego z prawem działania władzy publicznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, z wyjątkami przewidzianymi w art. 87¹ § 2 i 3 k.p.c., które w niniejszej sprawie nie zachodzą. Sformułowany w omawianym przepisie przymus radcowsko - adwokacki odnosi się także do wnoszenia środków odwoławczych do Sądu Najwyższego od postanowień sądu pierwszej lub drugiej instancji w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Zażalenie wniesione osobiście podlega odrzuceniu bez wdrażania procedury naprawczej z uwagi na brak zdolności postulacyjnej skarżącego.

Na marginesie jedynie trzeba wskazać, że sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, może odrzucić skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyłącznie z przyczyn określonych w art. 424⁶ § 3 k.p.c., natomiast ocena prawidłowości i dopuszczalności skargi z innych przyczyn należy

do kompetencji Sądu Najwyższego, w tym ocena czy skarga spełnia przesłanki określone w art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 370 w zw. 394 § 3 w zw. z 398²¹ i 424¹² k.p.c.

I.n